

Arrest

nr. 222 938 van 20 juni 2019
in de zaak RvV XX II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 augustus 2018 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot niet in overwegingname van een aanvraag gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 september 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AKTEPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 september 2014 wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, een inreisverbod van 4 jaar uitgereikt.

Op 19 februari 2018 dient de verzoekende partij onder de vorm van een "bijlage 19ter" een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar minderjarig Belgisch kind.

Op 13 augustus 2018, met kennisgeving op 20 augustus 2018, trekt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter) van 19 februari 2018 in. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 19.02.2018 heeft u een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als ouder van een minderjarig Belgisch kind, de genaamde B.Z. (...) NN : (...).

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van vier jaar genomen op 02/09/2014 en u betekend op 02/09/2014, dewelke nog steeds van kracht is.

Bovendien begint de termijn van het inreisverbod pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België heeft verlaten (arrest van de Raad v State n°240.394 van 14/01/2018). Er zijn geen bewijzen in uw dossier dat u effectief België heeft verlaten of bewijzen dat u de opheffing van het inreisverbod heeft gevraagd in het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980. Vandaar dat u het Belgisch grondgebied alnog kan verlaten om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor uw woon-of verblijfplaats in het buitenland.

Derhalve blijkt dat u op het moment dat u een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende onder de gelding viel van een inreisverbod van vier jaar, waarvan niet blijkt dat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. U brengt in het kader van uw aanvraag gezinshereniging geen concrete elementen (verklaringen van een kinderdagverblijf dd. 12/02/2018, verklaring van een buurman en verklaring van de moeder van het kind) aan waaruit blijkt dat de relatie die u heeft als meerderjarige persoon met uw minderjarig Belgisch kind dermate is dat er sprake is van een bijzondere vorm van afhankelijkheid. Uit niets blijkt dat u op geen enkele wijze kan worden gescheiden van uw minderjarig Belgisch kind. Uit uw aanvraag blijkt niet dat u of uw echtgenote gezondheidsproblemen zouden kennen, evenmin blijkt dat u of uw echtgenote niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen u en uw minderjarig Belgisch kind en heeft niet tot gevolg dat het u definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een familieleven met het kind in België te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat u voor bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen u in staat stellen om in nauw contact te blijven met uw kind en uw familieleven met uw echtgenote op die manier verder te onderhouden. Bovendien kan uw echtgenote en uw minderjarige kinderen België vrijelijk in- en uitreizen zodat het contact ook middels bezoeken aan u verdergezet kan worden. Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw echtgenote en uw minderjarige kinderen ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Het bestaan van dit inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19 ter, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13 septies) te verlaten, dewelke u heeft betekend dd. 02/09/2014 alsook aan het inreisverbod u betekend op dezelfde dag.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In een eerste exceptie van onontvankelijkheid voert de verwerende partij in haar nota met opmerkingen het volgende aan:

“1. Niet aanvechtbare beslissing

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een niet in aanmerkingname beschouwd dient te worden als een loutere vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om vanuit het buitenland de opheffing van dit inreisverbod te vragen zoals vereist door artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waardoor hij zich niet op het Belgisch grondgebied kan bevinden om er een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

In die zin betreft het een niet aanvechtbare beslissing, waartegen geen – al dan niet schorsende - beroepsmogelijkheden openstaan.”

2.1.2. Een aanvechtbare rechtshandeling is een van een bestuur uitgaande eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die rechtsgevolgen doet ontstaan voor de bestuurde of die belet dat dergelijke rechtsgevolgen tot stand komen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 13 juli 2015, nr. 231.935; RvS 22 oktober 2007, nr. 175.999). Het gaat met andere woorden om een individuele rechtshandeling die gericht is op de wijziging van een bestaande rechtstoestand of die integendeel erop gericht is een wijziging in die rechtstoestand te beletten (RvS 22 augustus 2006, nr. 161.910).

In voorliggende zaak verzocht de verzoekende partij op 19 februari 2018 om de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgisch minderjarig kind en werd zij in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. Zij wenste aldus het haar opgelegde inreisverbod te zien opgeheven en te zien vastgesteld dat zij is gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden als ouder van een Belgisch minderjarig kind. Door te weigeren deze aanvraag in overweging te nemen, en door de reeds afgeleverde bijlage 19ter in te trekken, ligt wel degelijk een beslissing voor waarbij wordt belet dat een wijziging in de rechtstoestand tot stand wordt gebracht en dus een uitvoerbare beslissing. Uit de handeling blijkt immers dat de verwerende partij de verblijfsaanvraag tot gezinshereniging weigert inhoudelijk te onderzoeken en deze intrekt, zodat uit de indiening van deze aanvraag geen verblijfsrecht kan voortvloeien. Hiermee verhindert zij dat rechtsgevolgen ontstaan. Er ligt wel degelijk een aanvechtbare rechtshandeling voor.

2.2.1. In een tweede exceptie van onontvankelijkheid voert de verwerende partij in haar nota met opmerkingen het volgende aan:

“2. inreisverbod

Gelet op het inreisverbod ontbreekt verzoeker het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niet anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. Artikel 74/12, §4, van de Vreemdelingenwet), quod non, en hem dus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

In toepassing van artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet kan enkel het toekennen van de internationale bescherming (de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet het inreisverbod en dus het verblijfs- en toegangsverbod buitenwerking stellen. Artikel 74/11 §3, tweede lid luidt als volgt:

“Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Er is geen enkele wettelijke bepaling die erin zou voorzien dat het louter indienen van een aanvraag gezinshereniging een eerder opgelegd inreisverbod buiten werking zou stellen. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Evenmin kan hij uit de afgifte van een bijlage 19ter een verblijfsrecht afleiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 207.638 d.d. 10/08/2018 :

« (...) Vooreerst wijst de Raad erop dat uit niets blijkt, en de verzoekende partij niet aantoonde op welke grond, het officialiseren van een aanvraag in een bijlage 19ter van de Vreemdelingenwet zou leiden tot

een impliciete intrekking van een eerder opgelegd inreisverbod. In zoverre zou kunnen aangenomen worden dat het inreisverbod geschorst is vanaf het afleveren van een bijlage 19ter tot aan de beslissing over de aanvraag gezinshereniging, kan de Raad enkel vaststellen dat de aanvraag gezinshereniging van de verzoekende partij op 24 juli 2018 werd afgesloten met een intrekking van de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie, waardoor geen sprake meer kan zijn van een eventuele schorsing van het inreisverbod.(...)” (eigen markering)

Verzoeker kan niet voorhouden als zou het inreisverbod pas uitwerking krijgen vanaf het moment dat hij het grondgebied verlaat. Dergelijke zienswijze strijdt met de rechtspraak van het HJEU in de zaak C-82/16, dat uitdrukkelijk aangeeft dat er wél rechtsgevolgen kunnen worden verbonden aan het inreisverbod, ook al heeft de betrokken derdelander nog geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten: “Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52) [...]” Het arrest Ouhrami kan aldus niet geïnterpreteerd worden in die zin dat het inreisverbod pas rechtsgevolgen zou hebben vanaf het moment dat de derdelander ook effectief gevolg geeft aan de nochtans wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, werd er rekening gehouden met het arrest van het HJEU in de zaak C-82/16 d.d. 8 mei 2018 en werd er gemotiveerd omtrent de zogenaamde afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn Belgisch kind. Hierbij werd toegelicht dat er geen concrete elementen werden aangekaart waaruit blijkt dat de relatie die verzoeker heeft dermate is dat er sprake is van een bijzondere vorm van afhankelijkheid. Er werd gemotiveerd dat uit niets blijkt dat hij op geen enkele wijze zou kunnen worden gescheiden van zijn minderjarig Belgisch kind, dat hij gezondheidsproblemen zou hebben en dat zijn echtgenote niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Daarbij werd erop gewezen dat de verplichting om het grondgebied te verlaten een tijdelijke terugkeer betreft, gelet op het feit dat verzoeker een aanvraag tot opheffing/opschorting kan indienen precies vanuit zijn herkomstland. Verder werd gewezen op de moderne communicatiemiddelen die hem in staat stellen nauw contact te blijven onderhouden en op het feit dat zijn echtgenote en minderjarige kinderen België vrij in en uit kunnen reizen. Er werd tenslotte geconcludeerd dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de beslissing zijn echtgenote en minderjarig kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied te verlaten. Verzoeker weerlegt voorgaande elementen niet in concreto. Waar hij melding maakt van een andere dochter en meent dat hieromtrent niet werd gemotiveerd, gaat hij eraan voorbij dat in de beslissing wel degelijk gesproken werd van kinderen: “Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw echtgenote en uw minderjarige kinderen ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.” (eigen markering)

Hij kan bezwaarlijk voorhouden als zou de bestreden beslissing genomen zijn in strijd met artikel 20 VWEU nu er bij het nemen van de niet in aanmerkingname van de aanvraag gezinshereniging werd nagegaan of de derdelander al dan niet een afgeleid verblijfsrecht kan laten gelden op grond van artikel 20 VWEU. Er werd immers geoordeeld dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die tot gevolg zou hebben dat de Belg feitelijk gedwongen wordt de Unie te verlaten.¹ De vordering is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

2.2.2. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij het wettelijk vereiste belang ontbeert bij het indienen van het beroep omdat zij nog onder inreisverbod staat. Zij verwijst hierbij naar de artikelen 74/12 en 74/11, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en citeert hierbij uit een arrest van de Raad. De Raad merkt op dat uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekende partij betwist dat haar aanvraag tot gezinshereniging ingediend in België niet in overweging kan of mag worden genomen op de enkele grond dat zij onder inreisverbod staat. De bespreking van de exceptie hangt dan ook nauw samen met de bespreking van de middelen. Zonder een onderzoek van de middelen kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat de verwerende partij, na een vernietiging van de bestreden beslissing, geen andersluidende beslissing zou kunnen nemen en dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

De excepties worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van de rechtspraak van het Hof van justitie, namelijk het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 (C-225/16) (hierna: het arrest Ouhrami) en het arrest K.A.

Zij betoogt:

“Conform artikel 52 van het Vreemdelingen-KB heeft de gemeente aan verzoeker een bijlage 19ter afgeleverd.

Verzoeker heeft in casu een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waardoor normalerwijze artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 verder bepaalt hoe de procedure gezinshereniging verder dient gevolgd te worden.

Verwerende partij is klaarblijkelijk de mening toegedaan dat ze de procedure gezinshereniging kan weigeren door het afleveren van een simpele brief, i.p.v. een bijlage 20, wegens het inreisverbod.

De RvV stelde echter reeds in haar arrest nr. 135.627 van 19 december 2014 dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de verblijfsaanvraag van familie van een Unieburger niet in aanmerking te nemen.

RvV arrest nr. 139.567 van 26 februari 2015 en RvV arrest nr. 140 920 d.d. 12.03.15 zeggen hetzelfde over een verblijfsaanvraag van een familielid van een Belg. De DVZ moet de gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigeren omdat de wettelijke voorwaarden niet voldaan zijn, of omdat er fraude of misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

In casu heeft verzoeker een blanco strafblad.

Het bestuur heeft verzoeker met de afgifte van de bijlage 19ter een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor het bevel d.d. 02.09.2014 impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 25 mei 2014, nr. 10.529).

Dit bevel om het grondgebied te verlaten is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoeker toegekend tijdelijk verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en preciaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. De bijlage 19ter raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046 - RvV 18.11.2016, nr. 177 933, p.22).

Verwerende partij kan de bijlage 19ter niet als onbestaande beschouwen!

De gemeente was conform artikel 52 van het koninklijk besluit van 1981 als het ware verplicht om een bijlage 19ter af te leveren. Indien verwerende partij de aanvraag wenste af te wijzen diende zij een bijlage 20 af te leveren.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij geen bijlage 20 heeft afgeleverd.

In dat opzicht werd artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

In verschillende arresten bevestigt de Raad van State het standpunt van de RvV dat beslissingen van DVZ, waarbij de aanvraag gezinshereniging niet in overweging of in aanmerking genomen wordt omwille van een bestaand inreisverbod, onwettig zijn (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596 en RvS 12 mei 2016, nr. 234.719).

In één arrest, waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing, oordeelde de RvS wel dat een inreisverbod een wettige reden vormt om een aanvraag gezinshereniging ten gronde te weigeren omdat het genot van een verblijfsrecht in België ook een recht op binnenkomst vereist. Dat laatste veronderstelt een afwezigheid van inreisverbod. Om die reden volstaat een geldend inreisverbod als enige reden om een aanvraag gezinshereniging ten gronde te weigeren, aldus de Raad van State (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596). Deze zienswijze is duidelijk in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie infra).

2.

In zijn arrest Ouhrami van 26 juli 2017 verduidelijkt het Hof van Justitie (HvJ) op vraag van de Hoge Raad der Nederlanden hoe artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn geïnterpreteerd moet worden.

Het HvJ verduidelijkt dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft.

In casu heeft verzoeker nooit het Rijk verlaten, zodat het inreisverbod nooit is ingetreden!

Het inreisverbod en de rechtsgevolgen ervan beginnen te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft.

Uit dit arrest volgt dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat. Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan DVZ een niet-uitgevoerd BGV met inreisverbod NIET inroepen als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren.

De bewoordingen van het arrest zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Het inreisverbod sorteert pas rechtsgevolgen nadat de betrokkene het grondgebied van de Schengenlanden heeft verlaten, dus NIET eerder.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de puntjes 42, 45, 49, 50, 51 en 53 van het arrest:

42. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

45. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking "inreisverbod" vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer“, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

49. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

51. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

53. Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

Alle rechtscolleges in de EU moeten in identieke of vergelijkbare situaties als die waarvan sprake in de rechtszaak, de door het HvJ gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn volgen, en dit vanaf het moment dat het Hof uitspraak heeft gedaan.

De door het Hof gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van die bepaling (ex tunc werking).

Ook de administratieve overheden zijn gebonden door de interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn.

De RvV en de Raad van State hebben de rechtspraak van het Hof van Justitie meerdere malen gevolgd.

Het arrest van de Raad van State (240.394 d.d. 11.01.2018), waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, is geen grond om de aanvraag niet in overweging te nemen.

Sinds het arrest Ouhrami vernietigt de RvV zonder voorwerp verklaringen van 9bis aanvragen wegens eerder opgelegd (en niet opgeheven of geschorst) inreisverbod. Het inreisverbod gaat pas in op het moment dat betrokkene het grondgebied verlaat en een 9bis aanvraag kan worden ingediend vanuit onwettig verblijf (RvV nr. 194066, 23 oktober 2017; RvV nr. 195142, 16 november 2017; RvV nr. 197804, 11 januari 2018; RvV nr. 202703, 19 april 2018; RvV nr. 205920, 26 juni 2018). Deze rechtspraak werd bevestigd door de RvS (Cass nr. 240394, 11 januari 2018).

Bovendien is de stelling van de RvS dat een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter tevens een recht op toegang impliceert (en dus afwezigheid van inreisverbod) achterhaald door het arrest K.A. t. België. In dat arrest stelt het HvJ immers duidelijk dat een derdelands familielid van een statische Belg dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in de lidstaat veronderstelt. Het familielid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU (zie infra).

3.

De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 20 VWEU. Dat oordeelde het Hof van Justitie (HvJ) in het arrest K.A. e.a. tegen België van 8 mei 2018 naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 20 VWEU stelt:

1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Volgens het HvJ verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger).

Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

In casu is er sprake van 2 minderjarige Belgen/Unieburgers.

Bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, dient rekening gehouden worden met alle omstandigheden van het geval, zoals:

- wie heeft het ouderlijk gezag over het kind?
- welke ouder heeft de daadwerkelijke zorg over het kind?
- de leeftijd van het kind
- de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind
- de mate waarin het kind een affectieve relatie heeft met elk van zijn ouders
- het eventuele risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan als het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan is van een derde land
 - een verwantschapsband (biologisch of juridisch) met de derdelands ouder, is niet voldoende

• samenwoont met het kind is een van de relevante factoren om het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding te bepalen, maar is geen absolute vereiste

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU.

Verzoeker is de vader van 2 Belgische kinderen, genaamd B.Z. (...) (°(...).2015) en B. (...) A. (...) (°01.06.2016).

In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de belangen van de dochter A. (...)!

Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de vrouw en de kinderen België zullen dienen te verlaten om zich bij verzoeker te voegen. In dat geval zou de kinderen het effectieve genot ontzegd worden van hun voornaamste rechten die zij ontleen aan hun status van Unieburger: ni. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

Het HvJ oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. De niet-in aanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU.

Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, stelt het HvJ wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd

kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten. Het middel is gegrond.”

3.2. De verwerende partij beperkt zich tot het betoog in het kader van de excepties tot onontvankelijkheid, die hoger onder punt 2 werden besproken.

3.3. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart in functie van haar minderjarige Belgische dochter indiende, luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1(...);

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet voorziet het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

De Raad merkt op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing in wezen aangeeft dat zij de aanvraag van de verzoekende partij om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in functie van haar Belgisch minderjarig kind, niet in aanmerking neemt omdat de verzoekende partij is onderworpen aan een inreisverbod en er tussen de verzoekende partij en dit minderjarig kind geen bijzondere band van afhankelijkheid bestaat die het indienen van een dergelijke verblijfsaanvraag verantwoordt.

Beide partijen verwijzen terecht naar het arrest K.A. van het Hof van Justitie, dat in zijn arrest van 8 mei 2018 in zeer duidelijke bewoordingen het volgende heeft gesteld:

*“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een **inreisverbod** (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van **artikel 20 VWEU** een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en **inreisverbod** dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.*

*58 Het zou immers met het doel van **artikel 20 VWEU** in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of*

*opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van **artikel 20 VWEU**.” (eigen onderlijning en vetzetting)*

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de aanvraag gezinshereniging niet zomaar buiten beschouwing kan worden gelaten om reden dat er een inreisverbod is. De verwerende partij heeft dit eveneens zo begrepen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het oordeel van het Hof van Justitie in het arrest K.A. nu zij op het eerste zicht de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en het minderjarig kind onderzoekt. De verwerende partij motiveert als volgt:

“Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. U brengt in het kader van uw aanvraag gezinshereniging geen concrete elementen (verklaringen van een kinderdagverblijf dd. 12/02/2018, verklaring van een buurman en verklaring van de moeder van het kind) aan waaruit blijkt dat de relatie die u heeft als meerderjarige persoon met uw minderjarig Belgisch kind dermate is dat er sprake is van een bijzondere vorm van afhankelijkheid. Uit niets blijkt dat u op geen enkele wijze kan worden gescheiden van uw minderjarig Belgisch kind. Uit uw aanvraag blijkt niet dat u of uw echtgenote gezondheidsproblemen zouden kennen, evenmin blijkt dat u of uw echtgenote niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen u en uw minderjarig Belgisch kind en heeft niet tot gevolg dat het u definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een familieleven met het kind in België te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat u voor bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen u in staat stellen om in nauw contact te blijven met uw kind en uw familieleven met uw echtgenote op die manier verder te onderhouden. Bovendien kan uw echtgenote en uw minderjarige kinderen België vrijelijk in- en uitreizen zodat het contact ook middels bezoeken aan u verdergezet kan worden. Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw echtgenote en uw minderjarige kinderen ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Het bestaan van dit inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19 ter, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.”

De verzoekende partij lijkt te begrijpen dat de verwerende partij tegemoet heeft willen komen aan de conclusies die kunnen worden getrokken uit het arrest K.A., maar wijst erop dat bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding rekening dient te worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, zoals:

- wie heeft het ouderlijk gezag over het kind?*
- welke ouder heeft de daadwerkelijke zorg over het kind?*
- de leeftijd van het kind*
- de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind*
- de mate waarin het kind een affectieve relatie heeft met elk van zijn ouders*
- het eventuele risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan als het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan is van een derde land*
- een verwantschapsband (biologisch of juridisch) met de derdelands ouder, is niet voldoende*
- samenwoont met het kind is een van de relevante factoren om het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding te bepalen, maar is geen absolute vereiste*

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU.

Verzoeker is de vader van 2 Belgische kinderen, genaamd B.Z. (...) (°(...).2015) en B. (...) A. (...) (°01.06.2016).

In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de belangen van de dochter A. (...)!

Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de vrouw en de kinderen België zullen dienen te verlaten om zich bij verzoeker te voegen. In dat geval zou de kinderen het effectieve genot ontzegd worden van hun voornaamste rechten die zij ontleen aan hun status van Unieburger: ni. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.”

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verzoekende partij bij haar aanvraag gezinshereniging verschillende stukken voegde over haar dochter en de gezinssituatie, zoals verklaringen van de opvang en de bureu. In de aanvraag wijst zij er verder op dat zij samen met haar echtgenote en hun twee kinderen een gezin vormt en dat zij hoofdzakelijk de zorg en opvoeding voor haar twee jonge kinderen (op het ogenblik van de aanvraag 1,5 en 3 jaar oud) opneemt nu haar echtgenote in shiften werkt in een ziekenhuis. Zo stelt zij hun primaire behoeften te verzekeren, hen naar school en naar de crèche te brengen – hetgeen wordt bevestigd in de verklaring van de medewerkers van de crèche -, hen aan te kleden en te verzorgen en enkel in het belang van haar gezin te handelen. Zij wijst erop dat haar echtgenote een inkomen heeft als verpleegkundige en dat er geen sprake kan zijn van een verhuis naar Turkije met het gezin. Nagenoeg de ganse familie van de echtgenote zou in België verblijven, en zij verblijft zelf ook al haar hele leven in België, zodat een verhuis geen optie is. Zij geeft aan dat een maatregel die een inbreuk zou betekenen op hun gezinsleven in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij meent dat de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar minderjarige Belgische dochter niet afdoende is gebeurd.

Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier kan worden gelezen dat rekening werd gehouden met alle individuele omstandigheden van de verzoekende partij zoals hierboven geschetst.

De Raad kan slechts vaststellen dat geen deugdelijk onderzoek naar de concrete afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar Belgische minderjarige kind werd gevoerd, rekening houdend met het specifieke profiel van het gezin van de verzoekende partij zoals blijkt uit de aanvraag gezinshereniging. Uit het arrest K.A. blijkt dat bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het betrokken kind, rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het zou worden gescheiden van de verzoekende partij. De verwerende partij lijkt te zijn nagegaan wat de impact is van haar beslissing op de verzoekende partij zelf terwijl in het arrest K.A. uitdrukkelijk wordt gesteld dat er moet nagegaan worden wat de impact is op het minderjarig kind. Dit is in voorliggende zaak niet afdoende gebeurd. Nochtans werd zij door de verzoekende partij in kennis gesteld van het feit dat deze laatste aangaf een gezin te vormen met haar echtgenote en kinderen en zelf in te staan voor de zorgen voor de kinderen die heel jong en dus heel zorgbehoevend zijn. De verwerende partij lijkt bovendien een “*bijzondere vorm van afhankelijkheid*” te verlangen terwijl hiervan nergens sprake is in het arrest K.A.. Bovendien kan de verwerende partij in de context van dit dossier niet ernstig voorhouden dat een inreisverbod van 4 jaar een tijdelijke scheiding betekent in het leven van kinderen van zo'n jonge leeftijd, rekening houdend met het feit dat het inreisverbod ten gevolge van het arrest Ouhrami de volle vier jaar zal lopen nu de verzoekende partij het Belgisch grondgebied nog niet heeft verlaten. Hieruit blijkt allerm minst dat de impact op de kinderen concreet werd nagegaan.

De beschouwingen van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen doen geen afbreuk aan het voorgaande. De Raad benadrukt hierbij dat, aangezien de vernietiging van de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de verwerende partij de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Belg alsnog zal dienen te behandelen en te beoordelen, niet kan worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang meer zou hebben bij het ingestelde beroep.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde beginselen, noch van het overige middel.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 13 augustus 2018 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot niet in overwegingname van een aanvraag gezinshereniging wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU